

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:

**«ΜΕΣΤΟΙ ΑΓΑΘΟΣΥΝΗΣ, ΠΟΥ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ
ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΤΗΝ ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ»**

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 28-2-1982]

(Β67)

Μήνυμα αγαθοσύνης, αγαπητοί μου, σήμερα, η Εκκλησία μας μάς δίνει. Ενόψει της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, μας λέγει ποιοι πρέπει να είμαστε. Και έτσι στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, μας δίνει αυτό το μήνυμα της αγαθοσύνης.

Η αγαθοσύνη δεν είναι απλώς μία τήρηση εντολών. Διότι, όπως θα ακούσετε λίγο πιο κάτω, θα δοθεί ίσως η εντύπωση, αλλά η ψευδής εντύπωση, ότι πρόκειται περί κάποιων εντολών σαν κάτι που έρχονται να βοηθήσουν απλώς τον άνθρωπο να κάνει κάτι στη ζωή του. Και ακόμη για να δώσει και ένα χρώμα εις αυτήν την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Όχι, αγαπητοί μου. Αλλά έχουμε μία μεταβολή, μια αλλαγή μέσα στον άνθρωπο. Η αγαθοσύνη δεν είναι παρά η ροπή προς κάτι το καινούριο, το πνευματικό, το αγαθό, κάτι που ο άνθρωπος θέλει να κάνει το καλό. Λέγει ο Απόστολος Παύλος εις την προς Ρωμαίους επιστολήν του τα εξής: *«Πέπεισμαι δέ, ἄδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ (:εσεῖς δηλαδή) μεστοὶ ἐστε ἀγαθωσύνης (:εἴσαστε γεμάτοι ἀπὸ ἀγαθωσύνης)»*.

Για να καταλάβουμε τι θα πει αγαθοσύνη, θα σας έλεγα τούτο. Θα πάρω το αντίθετο. Ρωτούμε πολλές φορές έναν άνθρωπο: *«Γιατί έκανες αυτό το κακό; Γιατί έσπασες εκείνο το πράγμα; Γιατί κατέστρεψες εκείνο το αντικείμενον;»*. Και απαντάει: *«Δεν είχα λόγους»*. *«Τότε γιατί;»*. *«Έτσι το ήθελα, έτσι, έτσι το επιθυμούσα»*. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος αυτός έχει μία ροπή στο κακό. Σαν να είναι το κακό μέσα στο κύτταρό του. Και δεν ευχαριστείται παρά μόνο όταν βλέπει το κακό. Ε, το αντίθετο αυτού είναι η αγαθοσύνη. Σαν να είναι το καλό μέσα στο κύτταρό του και να επιθυμεί να κάνει πάντα το καλό. Να είναι τρόπον τινά από τη φύση του την ίδια τέτοιος που να θέλει να κάνει πάντα το καλό. Αλλά προσέξτε. Σαν να είναι από τη φύση του την ίδια...

Όχι αγαπητοί μου, ακριβώς. Η αγαθοσύνη είναι δώρο του Αγίου Πνεύματος. Λέει στην προς Γαλάτας επιστολήν του ο Απόστολος Παύλος: *«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη»*, και τα λοιπά, *«... ἀγαθωσύνη »*. Ὡστε αυτή η ροπή, αυτό το σπρώξιμο της ψυχής μας πάντα προς το καλό, είναι κάτι που το δίδει το Πνεύμα το Ἅγιον. Ρίξτε μια ματιά στην εποχή μας, εις τους συγχρόνους μας ανθρώπους και μάλιστα στη νεολαία μας, ιδιαιτέρως εις την νεολαία μας, όχι όμως αποκλειστικά εις την νεολαία μας και θα δείτε να έχουν αυτή τη ροπή και αυτήν την μανία στην καταστροφή. Ἄρα βλέπομε οι καρποί του Αγίου Πνεύματος έχουν αρθεί. Δεν υπάρχουν. Είναι λοιπόν καρπὸς του Αγίου Πνεύματος. Γι'αυτό λέγει ο Απόστολος Παύλος εις την προς Ρωμαίους επιστολή του ότι *«πέπεισμα»*, *«έχω πειστεί ότι όχι απλώς έχετε αγαθοσύνη αλλά ότι είσαστε μεστοί αγαθοσύνης, είσαστε γεμάτοι από αγαθοσύνη»*. Από αυτή τη ροπή προς το καλό. Αλήθεια, αυτό δείχνει ότι το Πνεύμα το Ἅγιον πραγματικά διαμορφώνει ολόκληρη τη ζωή του πιστού ανθρώπου. Αυτό είναι μία αληθινή ευλογία. Ο άνθρωπος αισθάνεται καινούριος πια. Αυτό είναι το *«καινούριος άνθρωπος»*. Αισθάνεται κάτι άλλο. Αισθάνεται ότι είναι ελευθερωμένος από τον εαυτό του, ελευθερωμένος ακόμη και από αυτόν τον χώρο και τον χρόνο. Και ήδη ζει μέσα στη Βασιλεία του Θεού. Είναι ένα άλλο πράγμα. Είναι μία αληθινή εμπειρία που αισθάνεται ο άνθρωπος. Δεν είναι κάτι που κατανοείται. Είναι κάτι που βιώνεται.

Αλλά έχοντας αυτά υπόψη η Εκκλησία μας έρχεται να μας πει τώρα πώς πρέπει να κινηθούμε μέσα στη Μεγάλη Σαρακοστή, που σημαίνει ότι όχι μόνο ειδικά στη Μεγάλη Σαρακοστή, αλλά σε ολόκληρη τη ζωή μας. Αλλά επειδή όμως θέλει να βοηθήσει τον νωθρόν άνθρωπον, τον αμελή, γι'αυτό βάζει αυτές τις, αυτά τα κομμάτια του χρόνου, όπως είναι μία Σαρακοστή, για να βοηθηθεί ο άνθρωπος να κάνει πάντα μια αρχή. Δεν είναι τίποτα άλλο, παρά εκείνο που έλεγαν οι ασκηταί: *«Βάζω αρχή»*. Έτσι είναι οι Σαρακοστές μέσα στον χρόνο. Και είναι σε μία κυκλική κίνηση. Βάζω αρχή, κάνω αρχή. Και δεν έρχεται να μας δώσει, σας είπα, μία ρετσέτα, μία συνταγή για κάποια πραγματάκια, για κάποιες προϋποθέσεις, αλλά μας θέλει να είμαστε αλλαγμένοι άνθρωποι.

Και μας λέγει... Όπως ακούσατε, είναι από το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, στο έκτο κεφάλαιο. Λέγει: *«Ἐὰν γὰρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος»* κ.τ.λ. Ὡστε το μήνυμα της συγχωρήσεως, της αφέσεως. Δεύτερον: *«Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ»* κλπ· που σημαίνει... δεύτερο μήνυμα. Ἡ νηστεία. *«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς»*. Τρίτο μήνυμα. Εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη.

Αλλά ας τα δούμε αυτά, αγαπητοί μου, λίγο πιο λεπτομερέστερα. Καὶ πρώτα πρώτα εἶναι ἡ νηστεία. Ὁ Κύριος διορθώνει τὴν ἐντολὴ τῆς νηστείας. Ὅπως ἐτέθη σὴν Παλαιά Διαθήκη, δὲν νομοθετεῖ γιὰ τὴ νηστεία, ἀλλὰ διορθώνει τὴ νηστεία. Ἀν θέλετε, ἀκόμη τὴν ἐπανατοποθετεῖ. Ἐπειδὴ οἱ Εβραῖοι εἶχαν παρανοήσῃ καὶ ἐγένε γι' αὐτοὺς μία ὑπόθεσις ἐξωτερικὴ καὶ μάλιστα μία ὑπόθεσις ἐπιδείξεως. Καὶ ὁ Κύριος λέγει: *«Ὅχι, δὲν θα κινηθεῖς νὰ νηστεύσεις ὅπως οἱ υποκριταί. Ἀλλὰ θα νηστεύσεις ἔτσι καὶ ἔτσι»*· που δείχνει μία ἐπανατοποθέτησι καὶ ὄχι θεσμοθέτησι τῆς νηστείας. Γιατί ἡ νηστεία προϋπῆρχε. Τὸ λέγω αὐτὸ γιὰ νὰ δείτε πόσο παλιά εἶναι ἡ νηστεία καὶ ὅτι Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τὴ θεσμοθετεῖ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν Παλαιά Διαθήκη, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅτι ἡ νηστεία εἶναι συνηλικιώτης με τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Αλλά τι εἶναι ἐδῶ τώρα ἡ νηστεία; Ἡ νηστεία εἶναι τὸ ἀντιστάθμισμα τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων· που σὸν πυρήνα εἶναι ἡ υπακοή. Οἱ πρωτόπλαστοι δὲν ἐτήρησαν τὴν ἐντολὴν τῆς νηστείας, παρακούσαντες. Για νὰ γίνουν θεοὶ χωρὶς τὸν Θεό. Ζητώντας μία αὐτόνομη θέωσις. Αλλά τώρα, γιὰ νὰ πετύχουμε αὐτό, γιατί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἦρθε σὸν κόσμο γιὰ νὰ μὰς ξαναβάλει εἰς σὸν Παράδεισο, μὰς ξαναβάλει πάλι σὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ, καλύτερα, νὰ μὰς βάλει σὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αφοῦ θα περνούσαμε ξανά ἀπὸ τὸν Παράδεισο, κι ἕναν Παράδεισο κρείττονα, καλύτερο, ἀγαθότερο Παράδεισο. Ἐρχεται νὰ μὰς πει: *«Θὰ βαδίσουμε τὸν ἴδιο δρόμο. Ἐκεῖνον που βάδισαν οἱ πρωτόπλαστοι κατὰ τὴν ἐξοδὸ τῶν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ἐκεῖνοι ἔφαγαν καὶ δὲν υπῆκουσαν. Ἐσεῖς δὲν θα φάτε καὶ θα υπακούσετε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχετε υπακοή καὶ νηστεία, γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε πάλι εἰς τὸν Παράδεισον»*. Κανείς, αγαπητοί μου, ἅγιος δὲν μπήκε σὸν Παράδεισον χωρὶς νηστεία καὶ χωρὶς υπακοή. Εἶναι λοιπὸν μία ἐπαναφορὰ,

μία αποκατάσταση του κακού που κάναμε. Ερχόμαστε να πούμε: *«Κύριε, ἐν τῷ Ἀδάμ (·γιατί είμεθα εἰς τὴν οσφύν τοῦ Ἀδάμ· ὅλο το ἀνθρώπινο γένος) παρέβημεν τὴν ἐντολήν Σου. Τώρα υπακούομε καὶ νηστεύομε»*.

Ακόμα νηστεύομε για να πενθήσουμε. Γιατί η νηστεία είναι δείγμα πένθους. Όταν κάποτε κατηγόρησαν οι Φαρισαῖοι τον Κύριον, γιατί οι μαθηταὶ οἱ δικοί Του δεν νηστεύουν, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ οἱ δικοί των καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου ἐνήστευαν, ὁ Κύριος εἶπε: *«Εφόσον ἔχουν τὸν Νυμφίον μαζί τους, πῶς εἶναι δυνατόν να νηστεύσουν; Σε ἓνα γάμο δεν νηστεύουν. Θα ῥθουν οἱ μέρες που θα αρθεῖ ὁ Νυμφίος -που εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας- καὶ τότε θα νηστεύουν. Καὶ θα νηστεύουν μέχρι τὴ Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας»*. Ὡστε εἶναι ἓνα πένθος ἡ νηστεία, ἀγαπητοί μου. Δεν το κάνομε για τὸν Θεό. Το κάνομε για τὸν εαυτό μας. Μερικοὶ νομίζουν ὅτι υποχρεώνουν τὸν Θεό με τὸ να νηστεύουν. Εἶναι ἀνοησία. Πενθούμε. Καὶ τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ δεν πενθούμε τὸν Θεό. Πολύ περίεργο θα ἦταν. Πενθούμε τὴν δική μας κατάσταση, που ἐφθασε να σταυρώσει ἡ ἀνθρωπότητα τὸν Θεό τῆς.

Ἔτσι ἡ νηστεία εἶναι σπουδαῖο στοιχεῖο. Ἀλλὰ δεν πρέπει να εἶναι κάτι ἀναγκαστικό. Βέβαια ἀναγκαστικό θα εἶναι με τὴν ἐννοια να σπρώξουμε, να κινήσουμε τὴ νωθρή μας φύση. Ἀλλὰ θα κινεῖ ὅμως ἀπὸ τὴν ἐλευθερία μας, θα εἶναι κάτι που θα τὸ ἔχουμε καταλάβει. Θα αἰσθανόμαστε ὅτι πραγματικά πρέπει να δείξουμε τὸ πένθος μας. Καὶ τὴ μεταβολή μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ ἀκόμα τὸ δεύτερο εἶναι ἡ συγχώρησις. Για σκεφτεῖτε αὐτό τὸ θέμα τῆς συγχωρήσεως, πόσο σπουδαῖο εἶναι. Μας κάνει μιμητάς τοῦ Χριστοῦ· που ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρό συγχωροῦσε τοὺς σταυρωτάς Του. Μας κάνει μιμητάς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος μας συγχωρεῖ. Καὶ ὄχι μόνο μας συγχωρεῖ ἀλλὰ ἐρχεται να μας συναντήσῃ με τὴν Ἐνανθρώπησιν ἐδῶ στὴν γῆ, ἀφοῦ ολότελα ἀφήσῃ ἐκεῖνο που εμεῖς τὸ κάναμε καὶ μας προσλαμβάνει πάλιν στὴν δική Του τὴν βασιλεία. Για σκεφθεῖτε! Τὸ μῖσος χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὅπως θα ξέρετε, ἐκεῖνο τὸ στοιχεῖο που χωρίζει τὸ ἀνδρόγυνο εἶναι ἡ μοιχεία. Δεν εἶναι οὔτε οἱ καυγάδες οὔτε τι ἄλλο. Ἀσυμφωνία χαρακτήρος καὶ ἄλλα πολλά. Ἐνα πράγμα

μόνο χωρίζει το ανδρόγυνο. Η μοιχεία. Διότι ο γάμος είναι εις τύπον ενώσεως Χριστού και Εκκλησίας. Και η μοιχεία είναι μία άρνηση αυτής της ενώσεως και συνεπώς μία καταστροφή αυτού του τύπου ενώσεως Χριστού και Εκκλησίας. Το μίσος είναι μία άρνηση του τύπου της ενώσεως των τριών προσώπων στην Αγία Τριάδα. Διότι οι πιστοί είναι ηνωμένοι εις τύπον της ενώσεως της Αγίας Τριάδος. Ο Χριστός είπε: *«ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμεν»*. «Να είναι, Κύριε, οι Χριστιανοί ένα, όπως εμείς είμαστε ένα». Όταν όμως οι Χριστιανοί δεν είναι ένα αλλά τους χωρίζει το μίσος, τότε η συμπεριφορά τους αυτή καταστρέφει την εικόνα του μυστηρίου της ενώσεως εν μια ουσία των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδος. Και αυτό είναι πάρα πολύ σοβαρό. Δεν είναι δυνατόν ποτέ εκείνος που έχει το μίσος να μπει στη Βασιλεία του Θεού. Διότι ο Χριστιανισμός είναι μίμησις, όπως λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, είναι μίμησις της Αγίας Τριάδος. Αν λοιπόν δεν μιμηθούμε αυτήν την ενότητα των προσώπων της Αγίας Τριάδος, πώς μπορούμε να ειπωθούμε ότι είμαστε Χριστιανοί; Δεν είναι δυνατόν αυτό ποτέ να γίνει. Συνεπώς, αγαπητοί μου, θα πρέπει να συγχωρούμε. Με όλη μας την καρδιά. Λέγει εδώ ο Κύριος, να συγχωρούμε τόσο με την καρδιά μας, γιατί αλλιώς κινδυνεύουμε να μη μας συγχωρήσει ο Θεός.

Και ερχόμεθα εις το τρίτο στοιχείο, που είναι το θέμα των θησαυρών, της συλλογής χρημάτων, του θησαυρού γενικά, το να θησαυρίζω, το να πλουτίζω. Λέγει εδώ ο Κύριος: *«Μη θησαυρίζετε θησαυρούς επί της γης, που η σκουριά και οι κλέφτες καταστρέφουν, η σκουριά και το σκουλήκι καταστρέφει...»*. Και αναφέρεται όχι μόνο στα χρήματα, αλλά και στα αντικείμενα. Γι' αυτό λέει *«το σκουλήκι»*. Αλλά και οι κλέπται κλέπτουν. Βλέπετε, σήμερα, δεν ξέρουμε πώς να ασφαλίσομε τα αγαθά μας, γιατί έχει πολύνει η κλοπή. Είναι ένα σημάδι των καιρών αυτό, του ότι οι άνθρωποι κλέπτουν. Κλέπτουν, κλέπτουν, φοβερά κλέπτουν. Φανερά και κρυφά κλέπτουν.

Αλλά εδώ πρώτα- πρώτα έχει το μήνυμα της απλής ζωής. Ότι να μην είσαι πλούσιος άνθρωπος, γιατί ο πλούτος σου θα σε δυσκολέψει μέχρι του βαθμού του αδυνάτου να δεις τον Θεό. Είναι σχεδόν αδύνατον. Βάζω το «σχεδόν», διότι λέγει *«τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν»*. Έξω όμως από αυτό το θέμα του πλούτου,

έρχεται να μας πει ο Κύριος και τούτο. Όταν τοποθετείς σαν αντικείμενο των ενδιαφερόντων σου τα χρήματα. Γιατί για μια στιγμή, δεν ξέρω, μπορεί κάτι να συνέβη και να βρέθηκες πάρα πολύ πλούσιος. Αλλά δεν είναι το θέμα αν βρέθηκες ή δεν βρέθηκες πλούσιος. Το θέμα είναι ποιο είναι το αντικείμενο των βλέψεών σου, ποιος είναι ο στόχος της ζωής σου. Είναι τα χρήματα; Στην εποχή μας είναι τα χρήματα δυστυχώς ο στόχος της ζωής μας. Μέχρι τέτοιου βαθμού που φθάνομε να καταστρέψουμε τη ζωή μας για τα χρήματα, ανοητότατα φυσικά, διότι πια καμιά αξία δεν θα είχαν αν καταστρέφαμε τη ζωή μας. Το να καταστρέψω τη ζωή μου, αγαπητοί μου, για να βγάλω χρήματα, τότε σε τι θα με ωφεληθούν τα χρήματα, αφού ήδη κατέστρεψα τη ζωή μου; Για να τα έχω να πηγαίνω στους γιατρούς; Ή να πεθάνω και να τα βρουν άλλοι; Μα είναι πολύ κουτό, μα είναι αφάνταστα κουτό. Ο πλούσιος άνθρωπος είναι ο πιο κουτός άνθρωπος απ' όλα τα δημιουργήματα που υπάρχουν. Είναι ο πιο κουτός άνθρωπος. Πολύ δε παραπάνω όταν είναι κολλημένος επάνω εις τα χρήματα. Είναι πολύ κουτός άνθρωπος. Είναι αξιολύπητος, αξιοθρήνητος. Ακόμα και τα πουλιά του ουρανού τον λυπούνται και τα σκουλήκια της γης. Είναι πιο ευτυχισμένα αυτά. Πράγματι, βλέπω πολλές φορές τα σκουλήκια της γης και λέει κανείς: *«Είναι ευτυχισμένα;»*. Ο Θεός, αγαπητοί μου, δεν έκανε κανένα δημιούργημά Του δυστυχισμένο. Μπορεί να βλέπομε την σκουληκαντέρα να τρώει χώμα και να τρυπάει και να μένει μέσα στη γη. Είναι ευτυχής. Όπως την έκανε ο Θεός είναι ευτυχής. Ο άνθρωπος όμως επειδή δεν γίνεται αυτό που τον έκανε ο Θεός, είναι δυστυχής. Γι' αυτό τον λόγο θα πρέπει να προσέχει στο σημείο αυτό.

Αλλά όταν ο Κύριος λέγει *«Μη θησαυρίζετε»* θέλει να πει και κάτι άλλο. Διότι αν υποτεθεί ότι έρχονται χρήματα στα χέρια μου, τι να κάνω; Βεβαίως θα ζήσω. Αλλά θα πρέπει να γίνω και κοινωνός των άλλων. Είναι η ελεημοσύνη. Θα πρέπει δηλαδή να προσέξω πάρα πολύ το θέμα αυτό, το κεφάλαιο αυτό της ελεημοσύνης. Οι άλλοι άνθρωποι να γίνουν κοινωνοί των δικών μου αγαθών. Η ελεημοσύνη έχει πάρα πολλές βεβαίως πτυχές. Δεν είναι μόνο απλώς να πάρω χρήματα και να πω στον άλλον: *«Πάρε αυτά»*. Όταν είμαι ο ευεργετικός άνθρωπος καθ' οιονδήποτε τρόπον. Και το μέσον της ευεργετικότητός μου είναι τα χρήματα. Μπορεί να κάνω κτίσματα στον τόπο που

βρίσκομαι. Να φτιάξω ένα σχολείο. Να φτιάξω μία Εκκλησία. Να φτιάξω έναν δρόμο. Να βοηθήσω τους ανθρώπους να βελτιώσουν τη ζωή τους. Ξαναλέγω, μπορεί να μη βάλω στα χέρια των ανθρώπων τα χρήματα. Όταν όμως δώσω τις δυνατότητες, αυτοί δουλεύοντας να μπορούν να ζήσουν, γιατί εγώ έκανα μιαν αρχή να φτιάξω, όπως σας είπα ένα δρόμο σε ένα ορεινό χωριό, κι αυτοί οι άνθρωποι μετά να μπορούν να κινηθούν με τα εμπορεύματά τους και να ζήσουν. Είμαι ένας ευεργέτης. Δεν κάθομαι στα δικά μου τα χρήματα. Μέχρι τον περασμένο αιώνα και αρχές τούτου του αιώνας, αγαπητοί μου, είχαμε πολλούς ευεργέτες. Πλούσιοι, σπουδαίοι. Μεγάλοι πλούσιοι. Αλλά και ευεργέτες ταυτοχρόνως.

Στην εποχή μας δεν έχουμε ευεργέτες... Όχι βεβαίως ότι η ταπεινοφροσύνη τους κάνει να κρύβονται. Αντιθέτως μάλιστα, αν κάτι δώσουν κάποτε, τρέχουν γρήγορα γρήγορα να διαφημισθούν από τις εφημερίδες. Αλλά δεν έχουμε ευεργέτες. Που οι άνθρωποι σημαίνει έχουν χάσει την αντίληψη της κοινωνικότητας. Ότι πια οι άνθρωποι δεν σκέφτονται, δεν αισθάνονται ότι υπάρχει δίπλα τους ο άλλος άνθρωπος. Ζουν μόνοι τους. Ζουν πραγματικά, ηθικά ζουν μόνοι τους. Είναι μεμονωμένοι. Είναι φοβερό πράγμα. Γι' αυτό τον λόγο ας προσέξουμε πάρα πολύ και το σημείο αυτό.

Έτσι, βλέπομε, αγαπητοί μου, ότι ενόψει της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία μας μας προβάλλει αυτά τα τρία συνθήματα. Τα είπα «*συνθήματα*». Τις τρεις προτάσεις. Της νηστείας, της συγχωρητικότητας και της ελεημοσύνης. Όχι κατά έναν τρόπο, όπως σας είπα και στην αρχή, τυπικόν, εξωτερικόν να κινηθούμε σε αυτά. Αλλά κάτι που θα βγαίνει από μέσα μας πραγματικά. Εκείνο το «*μεστοί πάσης αγαθωσύνης*». Να είμαστε γεμάτοι από αυτά τα κίνητρα τα αγαθά, για το καλό.

Πότε θα γίνει αυτό; Ε, να σας πω πότε θα γίνει αυτό. Ιδιαίτερως μάλιστα ως προς το θέμα του θησαυρού μας. Ξέρετε ότι τον στόχο που βάζω, στέκεται ταυτόχρονα και κριτήριο των όσων θα ενεργήσω. Αν βάλω στόχο μου τα χρήματα, τότε θα ενεργώ με κάθε τρόπο για τα χρήματα. Αν βάλω στόχο μου σαν ορειβάτης να ανεβώ στην κορυφή του Ολύμπου, ασφαλώς θα περπατήσω και θα γίνει ταυτοχρόνως και το κριτήριο για να ανεβώ επάνω εις την κορυφή του Ολύμπου. Ποιος λοιπόν είναι ο στόχος μου; Ποιος είναι ο θησαυρός μου; Γιατί ο θησαυρός είναι στόχος. Ποιος είναι ο θησαυρός μου; Είναι το

Πάσχα του Χριστού. Είναι ο Χριστός. Αν βάλω λοιπόν σαν στόχο τον Χριστό μου, το Πάσχα του Χριστού μου, τότε δεν χρειάζεται να μου ειπωθεί ότι πρέπει να είμαι ο άνθρωπος που θα συγχωρώ ή ο άνθρωπος που θα μεταφέρω τα αγαθά μου στους άλλους ανθρώπους. Όχι. Τότε μόνος μου πια το καταλαβαίνω. Γιατί; Έλεγε ο Τερτυλλιανός ότι ο άνθρωπος, η ψυχή του ανθρώπου είναι «*φύσει χριστιανή*». Έτσι μας έκανε ο Θεός. Μας έκανε αγαθούς, μας έκανε αγαθούς, με αγαθοσύνη. Αλλά τότε γιατί μας το λέει η Αγία Γραφή; Γιατί το ξεχάσαμε. Γιατί διαστραφήκαμε. Και επειδή έγινε η διαστροφή, έρχεται να γίνει τώρα εδώ η διόρθωσις και η υπόμνησις. Και με τον τρόπον αυτόν να μπορούμε να ξαναγυρίσουμε στον αρχικό μας στόχο, που είναι Αυτός ο Χριστός, ο Θεός Λόγος, που μας δημιούργησε.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_137.mp3